

Yra 1999
Nr. 1

Fajetė ir ženklas

Numeryje Yra:
Pradžią...

Apsakymai:
PASMERKTIEJI

Yra vienas
eilėraštis

Resite ši tą
apie "Canclerių
sąlykų 99"

Šis tas pasai-

gai. KP
1

Yra adresas:

ARNOLDUI KALNIKUI

LUOKĖS 69-93

5640 TELŠIAI

Numerį parengė

ARNOLDAS KALNIKAS

KOREGAVO IR RECENZAVO

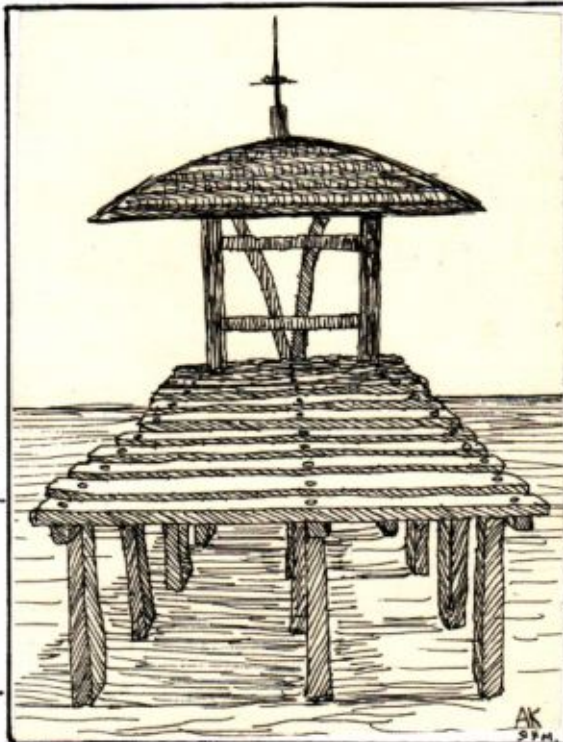
NOMEDA JANKAUSKAITE

ŽANETA GASYTĖ

Parengtas 1999 m. TELŠIUOSE.

Yra
PLATINAMAS:
TELŠIUOSE
VILNIUJE
ALYTUJE
KAZLY RŪDOJE
KAUNE
TRAKIŠKĖSE
VIEŠVENUOSE
KRETINGOJE
1

Jūsų rankose šviežias, ką tik prisirpęs vaisius. Nuskinkite jį ir paragaukite, nors prieš tai norėčiau pristatyti šią nematytą substanciją. Su kuo ji užkandama, su kuo valgoma? Iš kur visa tai, po paralais, atsirado? Dėja, negaliu pasigirti galys papasakoti ilgą to vaisiaus gimimo istoriją. Paprasčiausiai keičiasi tik laikai. Kai kada Fajetono žemėje gyvavo gajus "Vilties daigas", švietė "Denebolas šviesa", Aidėjo "Paskutinis šauksmas". Taip pat trumpam kitus pašiurpino "Zona X", bet visi šitie tveriniai anksčiau ar vėliau numirė ir buvo būdingi tik vienam ar kitam laikotarpiui. Pavyzdžiui, "Vilties daigas" buvo leidžiamas 1991-1996 m., "Denebolas šviesa" - 1986-1998 m., o, tarkim, "Zona X" buvo leidžiamas tik 1995 m. kaip savarankiškas fenzinas. Kiekvienas fenzinas turėjo tam tikrą paskirtį, vyravusių temų ir net leidėjų ratą. Dažnai vienas ir tas pats fenzinas vienu metu buvo leidžiamas vienokiomis sąlygomis, o praėjus metams ar dviems - jau visai kitomis. Pavyzdžiui, "Vilties daigas". Jis iš pradžių buvo visai menkos apimtys, vėliau daugintas netgi ranke (rankraštinis šriftas). Po pusantų metų fenzinas iškopė į kokybės ir kiekybės aukštumas ir vienu metu buvo pats geriausias fenzinas fantastams Lietuvoje. Vėliau fenzino leidybą apsunkino ne tik leidybinės sąlygos, bet ir fenu kaita Fajetone, naujų žmonių suinteresuotum fenzinų stoka ir panašiai. Atėjo metas, kai "V. d" nebebuvo prasmės leisti: nebuvo nei tinkamų sąlygų tai tęsti. Fenzai tiek klube, tiek tie, kurie paprasčiausiai tik buvo leidinio skaitytojai, jau nebuvė susirūpinę leidinio ateitimi, juolab, fenzino ago-

nijos laikais Lietuvoje radosi vis daugiau geresnių ir įvairesnių žinių. Be to, man, kaip vienam iš leidėjų, stigo ir „šlamančių“ leidybei, ir techninių sąlygų, ir net laiko. Vilties daigas netrukus pasakendo užmarštyje. Tamsą mėginta išskleidyti užgąstančia ir vėl sužibėnčia „Qenebolos šviesa“ bei kitais trumpam žybtelėjusiais fenziniais, kurie buvo daugiau tik vieno asmens kūrybos ir darbo vaisius, o ne klubiniai laikraštukai. Būtent dėl to nė vienas iš anksčiau minėtų fenzinų nebeleidžiami iki šių dienų. Fenzinų erą nusprendžiau pratęsti visiškai nauju pusiau klubiniu leidiniu, nes kažkiek pagerėjusios ir techninės leidinių parengimo galimybės. Be to ėmė nykti kadaise perspektyvūs ir visų pripažinti, genėtinais solidūs leidiniai – „InfoSfera“, kadaise nešusi šviesą net į pėčius didžiausius fantastų visatos užkampius, bei „Derado“ raganos“, buvusios pačiu profesionaliausiai leidžiamu klubiniu laikraštuku – žurnaliuku per visą Lietuvos fendo istoriją. Regis, nebeturime ir genėtinais originalios „Varūnos“, nors padangą retsykiais pasiekia „Fenikso plunksna“, „Visatos pulsas“, gal dar vienas kitas naujagimis. Vis dėlto nusprendžiau savo ir klubo narių pastangomis išleisti leidinį, kuris atstovautų ir Žemaitiją ir „Fajetų“ klubą, žinoma, svertingai įsileidžiant pro vartus ir kitų kraštų fantastus skaitytojus bei kūrėjus. Dar vis tikiu, kad esama fenų, kuriems smalsu sužinoti ir pastoviai domisi ką kuria ir kaip gyvena kraštiečiai, o ne apsiriboja tik anglosaksiškų autorių knygų skaitymu, filmų peržiūromis, žinoma, ir fantastinių vaidybinių, kortų ir kompiuterinių žaidimų magija, neregint ir nenorint matyti bei žinoti kas gi darosi ne klube, ne bendraminčių draugijoje, o tarkim jau kitame mieste, kaime ir t. t.

Gal „IRA“ ir netaps ryškiau fakelu apniukusiame lietuviškame fantastų pasaulio padangėje, turėsiančiu kažin kiek praplėsti tas ūkanas, kurias, kol kas tepajėgia prablaškyti tik „visaliaudiniai“ konventai – „Lituaniconai“, tačiau pavėirinti fendo kukliomis šviežienomis – tai tikrai. Jei nebūsime reikalingi padėsime ir jau užgąsinsime žibintus – rėksuti apie fendo agoniją neverta, nes karalystė atsinaujina ir sugeba kažkaip gyvuoti kitokiomis formomis... (Bus dar)

redaktorius

GAERIJA

4

← Renaldo Žilinsko
fotomontažai 1992

Regina Silickaitė

fragmentas iš fantastinės apysakos
"Galaktikos"

"IŠSISKYRIMAS"

...Saulė seniai paskendo vandenyno horizon-
te. Tik aš lieku laukti nakties ir savo žvaigždžių
fantazijos. Šalta. Kūnas paširpsta nuo vėjo.

-Turbūt šiandien bus audra...-pašnibždomis tariau
pats sau, -Bet mano fantazija turi atskristi.

Danguje nė vienos žvaigždės-vien juodi debesys.
Tik aš niekada neprarandu vilties, nes ji, kaip lais-
vės ištroškusi paukštė, trokšta ištrūkti iš mano šir-
dies...

Ilgai laukiau. Praslinko skirtas laikas. Tada nuliūdes
ir sužverbęs pasiskėpiau už didelio masyvaus uolos
luito, kuris tersi koks paminklas stūksojo prie van-
denyno.

-Apgavo...Jis apgavo mane? Bet šito negali būti!
Nejau viskas yra tik sapnas?

-Sapnas?

Išgirdau švelnų balsą už nugaros, atsigręžiau ir
pamačiau savo žvaigždžių fantaziją.

-Žvaigždžių fantazija!-šūktelėjau džiaugsmingai,
puldamas jam į glėbį. Jis pakylėjo mane ant rankų ir
priglaudė prie krūtinės.

-Arderi, kodėl šiandien pavėlavai? Aš sužverbau be-
laukdamas ir buvau beprarandęs viltį.

-Nereikia jos prarasti. Ji mūsų draugas.

-Ir tu-ne sapnas?- pasidomėjau, žvelgdamas atelviui
į akis.

-Ne. Juk mane jauti. -atsakė linksmi.

Araderis, draugiškai šypsodamasis, nuleido mane ant
kietos žemės. Abu susėdome ant akmenų vienas priešais
kitą. Ilgai tylėjome...

-Gera uola, juk apsaugo nuo vėjo, -pirmas prabilo jis.

Arderio balse išgirdau liūdesio gaidėles.

-Kas nors nutiko?-paklausiau, nujausdamas kažką ne-
gerą. Nerimas tersi plieninės replės ėmė spausti šir-
dį. Ateivis iš karto pajutė tą mano nerimą. Jis švel-
niai paglostė mano plaukus.

-Ne, viskas bus gerai.

-Kodėl prabilai apie uolą? Tai pasaka bus apie ją?

-Šiandien nebus pasakos.

-Ir mes niekur nesukrisime?

-Ne, vaikeli.

-Kodėl?

Jis pasodino mane ant savo kelių. Mes vėl tylėjome. Man tai atrodė keista ir nesuprantama.

Dangus tuo metu tebebuvo juodas juodas. Jo nepuošė jokia žvaigždėlė...

-Man be galo liūdna be žvaigždžių. Vandenynas nerimsta ir tėvai turbūt jaudinasi... -sušnibždėjau ir paraudau iš gėdos: ko gero jis pagalvos, kad aš noriu namo.

-Kodėl tu mane pavadinai žvaigždžių fantazija? -steiga paklausė Arderis.

-O! Tu man kaip tie dangaus šviesuliai -žvaigždės! -džiaugsmingai sušukau, -ir atsikrendi iš žvaigždžių... Tu tikras steivis.

-Iš kur žinai?

-Aš... aš... jau anksčiau mačiau, -mano balsas sudrebėjo, -Gal mačiau tai, ko nebuvo galima matyti?

-Ką tu pamatei?

-Tu kaip visada palietei mano galvą ir taip ėmiau regėti atsikrendantį didelį sidabrinį diską. Jis nusileido pakrantėje ir... ir tave prarijo. Aš tą kartą labai išsigandau.

-O paskui? -Arderis nusišypsojo.

-Tas daiktas šovė į viršų kaip strėlė ir greitai pavirto žvaigžde... Tu ir buvai ta žvaigžde!

-Tai jau nesverbu...

Jo balsas vėl apniuko.

-Mums teks išsiskirti? -tyliai pasidomavau.

BDėja... taip. Ilgam, bet ne amžinai.

-Ne! Ne! Nenoriu, kad paliktum mane! Man labai trūksta tavęs!

Jį norėjau apglėbti stipriais geležiniais gniaužtais, bet rankos buvo tokios mažos... Akys nejučia apsitraukė ašarų migla.

-Nepalik manęs... prašau.

Arderis švelniai išsilaisvino iš mano glėbio.

-Tu užmirši mane.

-Niekada! -nepritariau.

-Neverk. Man skaudu regėti tavo ašaras... Tokie JCO⁺ įstatymai. Aš negalėsiu tavęs pasiimti dabar, nors ir noriu šito. Ateityje, kai gerokai paaugsi ir baigsi astronautų mokyklą, mes vėl susitikime. Tada Žemė jau

bus įstojusi į mūsų tarpgalaktikinę organizaciją, kuri vienija milijonus skirtingų pasaulių būtybių. Tu jau dabar esi JCO narys, bet skrydžio turėsi dar palaukti.

-Aš visai nenoriu laukti! Aš tikrai neužmiršiu tavęs, Arderi... Tu mano žvaigždžių fantazija, draugas... broli!

-Mes visi broliai.

-Aš ne labai suprantu. Tu prikelbėjai daug neaiškų. Geriau paskraidykime.

-Ne. O dabar...

Ateiviai ištraukė iš kišenės mažytį apvalų daikčiuką.

-Kas tai?

Keistasis daiktas priminė savo išore tabletę, bet nuo šios skyrėsi viena ypatybe - pulsavo raudona šviesa.

-Užsimeuk, prašau.

-Kam ir kaipgi? - nesupratau, bet paklusau ir netrukus viskas paaiškėjo.

Pajutau kaip Arderio ranka prigludo prie mano viršugalvio. Atrodė jog kažkas keisto ir karšta su lig monetos dydžiu prigludo prie odos.

-Ne! - surikau staiga suvokęs, jog ir yra tas nelauktas išsiskyrimas. Stengiausi praręgėti - atmerkti akis, tik niekaip negalėjau...

Mane pažadino saulė. Ji kybojo jau labai aukštai. Nustebęs apsidairiau: "kur aš? Argi šiąnakt miegojau prie vandenyno? Kodėl? Kodėl aš vis dar čia, o ne namie?"

Pašokau, susiėmęs rankomis už galvos. Niekaip negalėjau prisiminti kodėl ryto ir dienos sulaukiau ne namuose. Turbūt, bestebėdamas žvaigždes, užsnūdau ir...

Netrukus pasileidau namo = = =

+ Paaiškinimai:

JCO - jungtinių civilizacijų organizacija

Apysaka sukurta apie 1991 m.

FANTASTINIS APSAKYMAS
SUGRĮŽIMAS

Kosmosas jį suluošino. Astronautas palūžo fiziškai. Jausmai pakriko ir minčių kažkaip nesisekė tvarkingai surikiuoti. Jų vietas plūdo nerimas. dėl sugrįžtusių į gimtąjį pasaulį. Akyse mirgėjo neregėti vaizdai, kurie priminė košmariškus sapnus. Jis tarsi ekrane matė į bedugnų krintančius draugus, kurių neregėjo ištisus dešimtmečius. Ko gero, sprendė klajūnas, tie vaizdiniai iš tiesų byloja kažką baisaus ir nieko gero nežada.

Ilgomis monotoniškėmis sktydžio minutėmis valandomis, dienomis ir mėnesiais galvon smelkėsi neužgestantis nerimas dėl tėvų, dėl kitų artimų apie kuriuos tik prieš kelis metus buvo gavas ganėtinai šablonišką pranešimą holotaipu. Tuomet bent jau išoriškai hoio pranešimus byloje, kad Žemėje viskas gerai. Tačiau paskutinėmis savaitėmis jam redesi, kad tėvų jau kadaise nebėra, o nuošalus vienkiamis išlikęs po intensyvaus pasaulinio neomechanizacijos periodo pagaliau su-ikintus...

Iš Žemės vis dar jokių žinių. Ryšio kontūras vis dar tuščias. Garsiakalbiai pilkos paltkamerose sparnuose juodavo tylūs, kai tuo tarpu už erdvines burtų erdvę gimtą planetą teskyre vos puses šviesmečio atstumu.

Laukimo iškametas astronautas ilgai nesuprato kodėl aplink taip tylu. Prietaisai neužsikavo ne vieno veikiančio kosminio laivo, kosminės stoties ar pralekiančio katerio. Kosmosas dvelkė šalčiu, o aplinkui visiškai nieko, kas primintų gyvą žmogų arba bent jo veiklą.

Klajūnas tarsi kokio išganyne laukė paskutinės kelionės dienos, kuomet, galų gale galės sužinoti kas gi atsitiko Žemei. O liko tik kelias savaites...

I_r vis dar te karta ekranai nušvito. Bet vietoj seniai rogetų žmonių veidų į jį berėikšmiškai spekseje padarai, labiau panašesni į... mūses. Tik ne į žmogų. Net jų kalba visiškai nepriiminė

šleivingąjį kosmoso užkariautojų vardą homo Sapiens. Padarai bendravo nesuprantama kalba ir jų žodžiai buvo nukreipti ne į sugrąžėję, kuris pasijuto pasiklydęs. Tačiau viename kadre pastebetas Žemės planetos vaizdas ją priverte patikėti naujuosia tiesa. Astronautas artėjo prie Saulės sistemos, kur kažkas atsitiko.

Kuri laiką keliautojas dar vylėsi pastebėti tarp tų padarų žuogų. Tačiau ekranai, kuriuose slinko įvairūs vaizdai, transliavo geriausiu atveju tik žmonių statytus pastatus, sukurtą techniką ir meno kūrinį, o pačie žuogaus - nė pėdsako.

Nuliūdęs ir pasimetęs keliautojas dar tvardėsi ir laukė žinių. Glūduose vis dar užsispyręs vylėsi pastebėti žuogišką būtybę ir ta slapčiausieji viltis ruseno ligi pat giuntoje pasaulyje, kol akis į akį susidūrė su pirmu mutantą primenančiu padaru, kuris grįžusį astronautą pakvietė tiesiai į... niūrią bei priplėkusį tamsų kalėjimą.

Jau buvo aišku kaip dieną, kad anksčiau je nerimauta ne be reikalo. Priešais astronautą puikavosi pati realiausia tiesa, kurią neromis nemeromis reikėjo pripažinti. Dabar buvo galima tikėtis tik bjauriausių netikėtumų. Klajūnai iškilę riu- ta problema: kaipgi išsaugoti, rėdes, teki užuolė- viltį ir tikėjimą surasti bent vieną gyvą žuogų. Žinoma, iš pirmo žvilgsnio tai atrodė mažiausiai realu, kai aplinkui knibžda vien keisti Žemės ek- pantai, stebintys kalinį lyg primityviausią ekspe- natą zoologijos sode. Tą patyčią jis žūt būt ner- je iškęsti. Jeigu sugebėsiu išsaugoti savą, -sau- pretavo kalinys, -vadinasi, žmonija irgi galėjo ištv- rti tas permainas.

Beį dienos slinke ir ta paskutinė vargana vil- tis vos blėsave. Musės-humanoidai iš jo tyčiojosi, kol galų gale p kamčios perauge pačius aukščiau- sius barjerus. Jį pakvietė į gladiatorių kautynes. Arenoje, net pats sunkiai bepatingėje, išvydo pirmą gyvą žuogų.

Su juo, pasiredo, reikėjo kautis. Netgi tuo atveju jei ir paskutinis žuogas tai būtų...

Į jį žvelgė veteris, kuries akyse atsispindėjo pats tamsiausias liūdesys ir nerimas.

O jis priešingai - nužūgę. Net nusprendė su nepa- žistamąja prieš viltį persimesti bent vienu antru

gyvu žodžiu. Tačiau šito padaryti neleido publika, kuri kurtinantiškai dūžė lyg tie bepročiai gimnastai-musės.

Žodžių ištarti neleido ir arenoje pasirodę liqtai, kurie buvo alkani ir agresyvūs.

"Gerai, -tiesiog užsidegė džiugesiu kvatojas, -vadinasi, dar nereikės šūdyti žmogaus, o tik kvoti prieš bendrą priešą..."

Ta imirtinga kova su žvėrimis juos suartino. Tikėjimas likti gyvais atsigavo. Be to padėti teisė ir tai, kad liūtas šiaip ne taip pavyko nudebti. Ne kas kitas, o meteris apgynė tą iš kosmoso atvykusį luošį.

Toji akimirka jau atrodė lyg tikroji ilgesios kelionės pabaiga, tarsi savetiškos sutiktuvės. Šią minutę jis galų gale atgavo tai, ką spėjo atimti i paskutinės savaitės. Viso kita turėjo sugrįžti vėliau. Kel kas reikėjo nugalėti kitas kliūtis, juolab, kad publika reikalavo reginių...

apsakymo autorius Arnoldas Kalnikas

CANCLERIŲ
SALĖKIS

99¹ KAZLŲ
RŪDA

EMBLEMOS AUTORIUS ARNOLDAS KALNIKAS

ATGARSIS

Šių metų liepos 24-25 d. Kazlų Rūdoje FMK „PULSARO“ narių iniciatyva buvo suorganizuota nedidelė fantastikos mėgėjų šventė pavadinta keistu pavadinimu „CANCLERIŲ SALĖKIS“. Šventėje dalyvavo nedidelis būrelis fantastų ir nė vieno nario iš didžiųjų Lietuvos FK

(„Dorado“, „Fenikso“, „Selijos“)

Renginys prasidėjo pažintine ekskursija po Kazlų Rūdą.

Vėliau buvo apžiūrima „Pulsaro“ sukaupta literatūra, laiškai, fenziniai ir kita.

Persikėlus į gamtą apžiūrėtos „Pulsar iečių“ nuotraukos, prieš tai įrengta stovyklavietė. Po to klausytasi įvairios muzikos, skaityta literatūrinė kūryba, paskaita „Kaip žemaičiai užka-

riauja pasaulį", žaistas fantastinis vaidmenų žaidimas „Stalkeris.“ Kadangi sąlėkis vyko ir per naktį, tai vienas iš pagrindinių renginio akcentų buvo laužas. Prie laužo ir užkandžiauta, ir diskutuota, ir dalytasi kūrybos perliukais, o taipogi žaistas net „Stalkeris“..

Renginio progą „Pulsaro“ nariai išleido fenziną „VISA TOS PULSAS“

„CANCLERIŲ SĄLĖKIO“ metu nuspręsta dažniau organizuoti panašaus pobūdžio minikonventus. Kas gali žinoti, tikriausiai kitamet (vasarą) vėlgi įvyks panašus sąlėkis Kazlų Rūdoje, o 2001 m. Telšiuose, tikėkimės, „Žemaiticono“. Jei įsisuks šitas renginių ratas, matyt, tokie alternatyviniai renginiai taps tradicija ir vadinsis vienu arba dvi gubu pavadinimu, sakykim, kad ir „MAŽOJO FENDOMO SĄLĖKIAIS“

Tikėkimės, kad pasaulio pabaigos nebus. AK

Rasa Aleksandrauskaitė

NSO nežinia

Kaip gera būtų pas mus,
Jei niekas nedrumstų gyvenimo ramaus,
Bet išnyra ir skrenda kažkas neiškęsus
Padangėje mūsų žydroj.

Vadiname juos NSO paprastai.
Jie glumina mus lyg kaitriausia liepna,
Nes mes juk nežinom kas ten skraido ore
Ir domimės ta žvaigždynų galia.

Mes norim žinoti kas ten sklaido erdve:
Žvaigždė, meteoras, o gal ir lėkštė?
O jos viduje - būtybė melsva -
Nežinome nieko mes apie ją.

Prabėgs daugel metų -
Daug dienų ilgų ir bevaisių.
Atskris jie dažniau ir dažniau.
Iš pradžių nekaltai, o vėliau su tikslu.

tęsinys 12 psl.

Maišys mūsų kraują
 Ir žmones vis grobs,
 Išves naują rasę-
 Žmonija taip užslops.

Naujosios rasės atstovai šalti
 Žudys visa tai, kas pakliūs jų kely.
 Išneikins visą žemę-
 Nesuks sau galvos dėl klaidų ateity.

Praslinks visas šimtas
 Ar net du šimtai metų:
 Žemėje liks tiksliai vėlių šešėliai,
 Išvartyti paminklai kapų.

Amžių tėkmėj
 Žemė taps mėnulio drauge,
 Nes ozonas iširs nuo dujų aitrių
 Klajos po šalčiausius visatos kraštus.

Aurelija Grikšaitė

apsakymas

MOKYTOJA VAMPYRĖ

Aš gerai pamenu tą pamoką, kuri dar ir dabar išnirusi iš atminties gelmių sukelia šurpulį. Atsimenu, ta mokytoja nuobodžiai aiškino matematikos uždevinį ir niekas iš klasiokų nesitikėjo iki pamokos pabaigos nieko daugiau kaip tik nuobodžios teorijos, bet staiga matematikė persimainė, tarsit šią būtų ištikęs beprotybės priepolis, ko iš tos pedagogės niekas nesitikėjo - to ir anksčiau nebuvo nei pasitaikę, nei kas buvo apie tai pasakę. Ji čiupo žurnalą ir šį sviedė į klasės pakampę. Po to, visų nuostaba, tas pats atsitiko ir su kitais ant jos stalo buvusiais daiktais. Jos paklaidusiose akyse pasirodė liepsnos. Mokiniais jau ne juokais pasidarė baugu. Jų akivaizdoje matematikė sparčiai kito: dygo iltys, o rankų ir veido oda virto šiurkščia ir raukšlėta tarytum kokios rupūžės. Ant rankų pirštų nagai regimai pasmailėjo, pasidarė ilgiesni. Aš ir mano bendrakisiai matę ne vieną siaubo filmą, iš karto po tokių pasikeitimų jau suvokėme kas čia darosi. Mokytoja virto monstru, labai primenančiu vampyrą.

Mano draugė Rasa pakraupusi spruko durų link. Praradusi bet kokią žmogiškumą, pabaisa, riaumojimu išreikšdama savo nepasitenkinimą, užkirto bėglei kelią, kai iki išsigelbėjimo buvo likę vos du žingsniai.

Monstrė auką be jokių skrupulų čiupo už rankų ir prisitraukė link savęs. Mergaitė čaižiai sukliko, bet netrukus nutilo, kai vampyrė suleido iltis į kaklą...

Aš sustingusi supratau, jog ji siurbia kraują. Mano klasiškai paklaikę susispietė kabineto gale, laukdami savo likimo. Niekas neišdrįso sušukti ar pabėgti iš tos kešmariškos vietos.

Tuo tarpu auka po mažų pabale ir parkrito ant grindų taip ir neparodydama jokių gyvybės ženklų. Žudikė, pasitenkinusi šėtonišku gėralu, pasisuko į lango pusę ir iš lėto nužirkliavo jo link. Aš, sukrapščiusi drąsos, tarsiu kažkieno valdoma lėlė, puoliau prie nukentėjusios draugės, bet vos tik patikrinusi pulsą suvokiau: Rasa tikrai buvo nebegyva. Netrukus nesutramdomas kerštas užgraužė širdį. Klasės kampe, prie durų, pastebėjusi šluotą šią net nesusimąsčiusi čiupau bei perlaužiau. Šiaubingoji mokytoja tebebuvo nusisukusi į langą ir kurią laiką stovėjo nejudėdama. Tik išgirdusi mane žingsnius atsigrąžė. Tuo tarpu virdama pykčio, beime ir neviltimi smėgiau nulaužtą šluotketį pabaisai į širdį, sukaupusi visas jėgas, kiek tik galėjo šių rasti mano rankose.

Keistoji, dienos metu apsireiškusi vampyrė, iš netikėtumo parkrito, bet, aišku, dar gyva, tačiau savo protu sušukau vienam prisiartinusiam klasiokui, kad šis ką nors pakviestų iš suaugusiųjų pagalbon arba, jei šių nebūtų bent švęsto vandens atneštų prie pat mokyklos buvo mūrinė bažnyčia, o aš paklaikusi tvirtinau, kad tą vampyrę pamėginsiu sustabdyti. Nutilęs mano balsui dar kartą smėgiau, kai monstrė pamėgino atsisistoti. Aš labiausiai troškiau sulaukti pagalbos iki to momento, kai baisūnė nespėjo atgauti jėgų. Kažkas iš bendreklasėjų nuskuodė į mokyklos valgyklą česnekų gal vampyrę paveiks ir toks ginklas. Dar keletas mūsiškių iš kabineto spruko tik siaubo ir išgąsčio vejami. Likusi grupelė klasės gale taip ir liko sukaustyta paniškos baimės. Tik man dar radosi jėgų pasipriešinti.

Vampyrė dar ilgei rengėsi. Suaugusių pagalbininkų dar vis nebuvo. Pabaisa jau stojosi nuo grindų su širdyje styrančiu šluotkečiu, sukaupusi visą velniš-

ką energiją, tiesė kaulėtas rankas į maną. Tuo tarpu pro duris suskubo berniukas su švęsto vandens indu, kai monstrė jau buvo bestovinti visai arti manes. Jis nedelsdamas man pakišo vandenį, o aš tą skys-
tį ant pabaisos net pati nebesitikėdama išsigelbė-
jimo.

Aš lyg pro miglą regėjau šnypščiantį ir besiblaš-
kantį, tiesiog čia pat besikeičiantį padarą. Prakeik-
toji vampyrė ėmė tirpti tarp ugnies įkaitintas
vaškas. Po minutės iš grėsmingo sutvėrimo neliko nie-
ko, kas keltų grėsmę. Neprireikė net draugės Rimos
atneštų česnakų. Likusieji kabinete klasiškai galė-
jo be siaubo išėiti laukan.

Tik po kelių minučių į klasę įžengė mokyklos di-
rektorius, o paskui jį juodą apdarą vilkintis kunin-
gas. Tačiau klasėje jau buvo tuščia. Tik ant grindų
gulėjo balta kaip drobė sunaikintos vampyrės auka.
Bet, rodes ir ji ėmė nykti...

Aš gerai pamenu tą pamoką, kuri ir dabar išnirusi
iš praeities gelmių sukeliu ne vien tik man šiur-
pulį...

ŠIS TAS PABAIGAI

Šių metų spalio 15 dieną sukanke dešimt metų, kai
gyvuoja fantastiškasis ir keistasis fantastinių ter-
minų, vietovardžių, vardų bei jų paaiškinimų konkur-
sas - "Pavadinimas". Lygiai prieš dešimtmetį šių eilu-
čių autorius ir Petras Jankauskas sumanėme išrinkti
to laikmečio pačius įdomiausius ir originaliausius
fantastinius pavadinimus. Sumanymas sudaryti geriau-
sių pavadinimų topus nebuvo visiškai naujas. Dar 1988
 metais Viešvėnuose buvo pamėginta tai padaryti, bet
konkursas prigijo tik po metų. Keletą metų pavadini-
mų topai buvo sudaromi periodiškai kas savaitę. Kurį
laiką į geriausių penketukus pretendavo daugiausiai
tik pačių organizatorių sukurti fantastiniai pavadi-
nimai. Vėliau konkurse pradėjo dalyvauti ir daugiau
fantastikos mėgėjų. Netrukus buvo vertinami ne tik
vietinių fenų kūriniai ir pavadinimai aptikti fan-
tastinėse knygose, išgirsti žiūrint filmus ir pana-
šiai, bet ir tų fantastų, kurie gyveno toli nuo Vieš-
vėnų kaimo ar pačių Telšių. Sėkmės susilaukė ne tik

Žanetos Gasytės, bet ir Sauliaus Budino iš Kelmės, Aivaro Tamulaičio iš Jonavos, Elzės Surgailytės iš Vilniaus, Dianos Butkienės (taip pat iš sostinės), Egidijaus Skricke iš Pakruojo, Edvino Klimenkos iš Kauno ir daugelio kitų kūrėjų pavadinimai. Konkursas po kelių metų įgijo platesnį mastą, juo vis labiau domėjosi didesnis būrys fantastų, nors po kurio laiko pavadinimai buvo pradėti vertinti tik kas antrą savaitę, o dabar tokie topai sudarom tik kartą per mėnesį. Kasmet metų pabaigoje be įprastinių topų sudaromi visų metų geriausių ir originaliausių pavadinimų topai. Kai kada nugalėtojams net kuklūs prizai ir diplomai įteikiami. Šių metų rudenį planuojamas ypatingas konkursas. Bus sudaromas visų laikų geriausių ir originaliausių pavadinimų topas, į kurį jau dabar pretenduoja arti septynių šimtų žinomiausių pavadinimų – ankstesnių konkursų dalyvių. Taip pat ruošiamasi rinkti ir 1999 metų geriausiųjų dvidešimtuką.

"Pavadinimo" konkurse gali dalyvauti kiekvienas fantastikos kūrėjas, mėginantis originaliai ir išradingai sukurti fantastinius pavadinimus bei juos paaiškinti. Apie konkurso taisykles ir dalyvavimą paščiame konkurse pamėginsiu paaiškinti sekančiame "YRA" numeryje.

Arnoldas Kalnikas

◆ Pagaliau leidinuką beveik jau baigėte skaityti. Dar liko Aivaro Tamulaičio miniatiūra, žinoma, šitas straipsniukas, kurį, tikiuosi, dabar skaitote. Na kaip šitas leidybinis vaisius? Būčiau itin dėkingas, jei kas parašytumėte atsiliepimų, laiškų su kritika, patarimais, pasiūlymais, žinoma, ir kūryba. Koks gi fen-zinas be fenų apsakymų, eilėraščių, straipsniukų ir piešinių? Manyčiau, kad jūsų dėka "Yra" dar gyvuos, dar bus. Sekančiame numeryje planuojame net du ilgesnius apsakymus pateikti jūsų teismui, galėsite gerėtis naujais "Galerijos" kūrniais, perskaityti keletą įdomesnių žinučių ir vieną straipsnį. Bus ir kitokie pobūdžio kūrinių. Tad neliūdėkite – "YRA" bus vis įdomesnė. Tad iki sekančių įdomių ir naudingų abipusių kontaktų!

sudarytojas

PSYCHODELICUS FANTASMAGORICUS

- arba nes esan žuvis

Aš vaikštau vienas. Vienas visoje beribėje erdvėje, kuri neegzistuoja, bet yra materiali. Aš vaikštau po save erdvę ir niekas kitas negali daugiau vaikščioti šia. Tai mano erdvė. Aš ją sukūriau. Šiluma ir prieblanda. Dvasios Ramybė - tai aš. Ir tik mintys. Jos sunkios, ryškios, durianšios ir įdomios. Aš neria turėti. Man patinka analizuoti mintis, jas materializuoti, plėsti erdvę, padaryti ją hyper, super, giga, makro. Aš vaikštau po erdvę ir nejaušiu jos. Juk krisdamas nejauti pagrindo. O aš jaušiu, nes vaikštau su mintimis. Aš ir JOS esame vieningi. Kadangi mes supa mano erdvė, kurioje niekas kita negali būti, tik aš. Tiesa, dar yra AIWA. Jis yra tik idėja mano erdvėje. Bet jis ne mano. Man ji davė, paskyrė. Ją padarė ne Visagalis. Tai sukūrė mintis, kuri gimė iš idėjos kitoje erdvėje. Aš jaušiau AIWĄ. Žinau kur jis, bet je nematau, nežinau ką jis sugalvos. po minutės. Mes esame broliai, nes jis ir aš esame ŽUVYS. O kel kas aš tebevaikštau vienas po save materializuotą idėjos erdvę.

AIWA®RAS

Dariaus Gečo iliustracija ▲

"Yra" parengta 1999. 08 .17 d.
12 egz. tiražu